

UZASADNIENIE

W dniu 13 listopada 2017 roku funkcjonariusze policji K. K. i A. G. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym na terenie T.. Około godziny 15:48 z polecenia dyżurnego Komendy Powiatowej Policji w T. udali się na ulicę (...) w T., gdzie zgodnie ze zgłoszeniem nietrzeźwy mężczyzna miał uniemożliwiać kobiecie wejście do bloku. Na miejscu zastali kobietę, która wskazała mężczyznę uniemożliwiającego jej wejście do klatki schodowej. Okazał się nim T. R., od którego była wyczuwalna woń alkoholu.

T. R. powiedział, że nie wie dlaczego zaczął kobietę i dodał, że chciał iść do kolegi, który mieszka w tym bloku. T. R. nie miał przy sobie dowodu osobistego i z tego względu funkcjonariusze policji zabrali go do swojego pojazdu i udali się do jego miejsca zamieszkania przy ul. (...) w T..

W mieszkaniu znajdował się ojciec T. W. R. i jego mama – S. R..

Funkcjonariusz policji K. K. nałożył na T. R. mandat karny kredytowany w kwocie 200 złotych za wykroczenie z art. 51 § 2 k.w. Po jego przyjęciu i podpisaniu T. R. powiedział do K. K. „wypierdaj ty kurwo policyjna” i uderzył go zaciśniętą pięścią w okolice lewego oka.

Wówczas funkcjonariusze policji K. K. i A. G. zastosowali wobec T. R. środki przymusu bezpośredniego w postaci siły fizycznej, a mianowicie chwytu za szyję oraz dźwigni na prawą rękę. Następnie poinformowano go o przyczynach zatrzymania i założono kajdanki na ręce trzymane z tyłu i przewieziono do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego (...) Centrum (...) w T. celem zbadania i uzyskania zaświadczenia o braku przeciwwskazań do przebywania T. R. w Pomieszczeniu dla Osób Zatrzymanych.

Policjanci przebadali również T. R. na zawartość alkoholu. Badanie wykazało, iż miał on o godz. 17:13 - 0,91 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

T. R. został zatrzymany w dniu 13 listopada 2017 roku o godzinie 16:13 i osadzono w (...) do wytrzeźwienia, a zwolniono go w dniu 14 listopada 2017 roku o godzinie 10:45.

W wyniku powyższego zdarzenia K. K. doznał obrzęku i rumienia twarzy w okolicy jarzmowej lewej. Obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres nie dłuższy niż siedem dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k.

(notatka urzędowa k. 1;

dokumentacja medyczna k. 2;

zeznania świadka K. K. k. 3-4, k. 64v., 65v.;

zeznania świadka A. G. k. 7-8, k. 65, 65v.;

karta zatrzymania osoby i protokół zatrzymania osoby k. 10-11;

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 12;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. R. k. 19-20, k. 63v.-64;

opinia sądowo – lekarska k. 26

pismo z KPP w T. k. 57-58)

T. R. ma 41 lat, jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu malarz. Jest bezrobotny, zarejestrowany jako bezrobotny bez prawa do zasiłku, pozostaje na utrzymaniu rodziców. Nie był

leczonej psychologicznie, psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Ubiega się o rentę z uwagi na niedowidzenie na prawe oko i na żylaki.

(informacje podane przez oskarżonego T. R. do protokołu k. 63v.,

pismo z ZUS k. 24;

zaświadczenie k. 25;

notatka urzędowa sporządzona na zasadzie art. 213 § 1 k.p.k. - k. 31)

T. R. był uprzednio raz karany.

(danie o karalności k. 24-25)

Oskarżony **T. R.** zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i w trakcie postępowania sądowego nie przyznał się stawianym mu zarzutów.

W trakcie przesłuchania w dniu 14 listopada 2017 roku oskarżony oświadczył, że nie przyznaje się, ponieważ niczego nie pamięta, ale przypuszcza, że mogło tak być gdyż już wcześniej mu się to zdarzało. Dodał, że wypił poprzedniego dnia pół litra wódki na ul. (...), nie pamięta, aby utrudniał kobiecie wejście do klatki schodowej i nie pamięta w ogóle interwencji policji. Przypomina mu się, że policjanci przywozili go na komendę i dopiero wtedy zaczął kojarzyć.

W trakcie przesłuchania w dniu 8 grudnia 2017 roku oskarżony oświadczył, że podtrzymuje swoje wcześniejsze wyjaśnienia i nie ma nic do dodania.

W toku postępowania sądowego w dniu 14 czerwca 2018 roku oskarżony **T. R.** wyjaśnił, że nic nie pamięta z tego. Jeśli tak się zachował, to oczywiście przeprasza. Tego dnia z 12-13 miał urodziny swoje i oczywiście trochę wypił. To było na osiedlu bodajże na W., podobno zaczepiał jakąś panią. Tak mu wyjaśniono na K., ale nie pamięta. Wyrywkowo pamięta, jak przyjechali policjanci, nie miał przy sobie dokumentów. Nie pamięta, że używał słów wulgarnych wobec policjantów. Nie pamięta, czy uderzył policjanta, ale nie wyklucza, że tak było. P. u znajomego w innym bloku. Nie wie, nie pamięta dlaczego wyszedł z tego mieszkania, może wyszedł po papierosy. Niedowidzi na prawe oko od urodzenia. Chodził do okulisty, miał okulary. Teraz nie chodzi, bo niewygodnie mu było, nie przyzwyczyił się. Obecnie ma problemy z uszami, ale to jest chwilowe. Ostatnio pracował od 1997-2007r. w firmie budowlanej. Był też na stażu w Przychodni (...) w 2008-2010. Miał w 2006r. wypadek w pracy, odbił sobie piętę i praktycznie przez rok nie mógł chodzić. Miał rehabilitację z NFZ. Dopiero od tego roku zarejestrował się jako bezrobotny. Nie podejmował prac dorywczych. W zawodzie malarza może pracował tylko 3 lata. Teraz jest na diecie, bierze leki. Oczywiście żałuje tego co się stało. Chciałaby przeprosić pana.

(wyjaśnienia oskarżonego T. R. k. 19-20, k. 63v.-64)

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył, co następuje:

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał za przekonujące i wiarygodne zeznania pokrzywdzonego K. K. oraz świadków A. G. i W. R., w zakresie w którym wzajemnie ze sobą korespondują i uzupełniają się. Przedstawiony przez powołane osoby przebieg wydarzeń i okoliczności towarzyszące są spójne, logiczne i konsekwentne. Przede wszystkim, w ocenie Sądu walor wiarygodności posiadają depozycje bezpośredniego uczestnika wydarzeń, a mianowicie K. K., albowiem jako pokrzywdzony w sposób klarowny i przekonujący opisał, w jakich okolicznościach doszło do jego znieważenia, oraz naruszenia nietykalności cielesnej przez T. R.. Brak jakichkolwiek podstaw do zdeprecjonowania jego zeznań.

Sąd odmówił natomiast przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego T. R. w zakresie, w jakim zaprzecza on dokonaniu przez siebie czynów zabronionych w postaci naruszenia nietykalności cielesnej i znieważenia K. K..

Znamiennym jest, iż jakkolwiek oskarżony T. R. zaprzeczył swemu sprawstwu to jednocześnie twierdził, że nic nie pamięta oraz, że przypuszcza, iż mogło tak być bo już wcześniej mu się to zdarzało. Wyjaśnienia oskarżonego T. R., w części, w której się nie przyznał do zarzucanych mu czynów, pozostają w sprzeczności z zeznaniami funkcjonariuszy Policji K. K. i A. G. złożonymi na etapie postępowania przygotowawczego, a potwierdzonymi w czasie postępowania sądowego. Świadkowie ci zgodnie zeznali, że w dniu 13 listopada 2017 roku oskarżony T. R. nie tylko znieważył K. K. podczas wykonywania przez niego czynności służbowych, ale też bez najmniejszego powodu uderzył pięścią w twarz. Ponadto, wskazać należy, iż ojciec oskarżonego – W. R. szczerze przyznał, że nie wie co się działo w pokoju, w którym przebywał jego syn wraz z funkcjonariuszami policji, ponieważ był z psem w innym pokoju. Oczywiście jednocześnie W. R. podał, że słyszał hałas i podał, że widział jak syn był wyciągany za nogi z pokoju, okładany nogami i skakano po nim. Niemniej jednak, jego relacja tylko częściowo zasługuje na przymiot wiarygodność, a mianowicie w takim zakresie, w którym koreluje z depozycjami policjantów. W ocenie Sądu nie ma żadnych argumentów oraz obiektywnych dowodów przemawiających za tym, aby policjanci mieli przekroczyć swoje uprawnienia i podejmować się działań niezgodnych z prawem poprzez kopanie T. R. i skakanie po nim. Podkreślić należy, iż sytuacja w tym konkretnym przypadku była niewątpliwie dynamiczna i interweniujący policjanci zostali zmuszeni przez oskarżonego do podjęcia działań uniemożliwiających mu zarówno dalsze znieważanie ich, ale też stosowanie wobec nich jakiegokolwiek przemocy fizycznej.

Za niebudzące wątpliwości i wiarygodne Sąd uznał pozostałe dowody nieosobowe znajdujące się w aktach sprawy, a mianowicie dokumenty w postaci notatek urzędowych, pisma KPP, dokumentacji medycznej i opinii sądowo – lekarskiej, karty zatrzymania osoby i protokołu zatrzymania osoby, protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym danych o karalności, danych osobowo – poznawczych, gdyż nie stwierdził żadnych nieprawidłowości w ich sporządzeniu. Wskazane dowody zostały sporządzone przez kompetentne organy w przepisanej przez prawo formie i nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a ich treść nie budziła wątpliwości.

Mając na względzie dokonaną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne, Sąd uznał oskarżonego **T. R.** za winnego tego, że:

- w dniu 13 listopada 2017 roku w T., woj. (...), naruszył nietykalność cielesną umundurowanego funkcjonariusza Policji z KPP T. st. post. K. K. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, w ten sposób, że uderzył go pięścią w twarz, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci obrzęku i rumienia twarzy w okolicy jarzmowej lewej, które to obrażenia powodują naruszenie czynności narządów ciała na okres nieprzekraczający dni siedem, **to jest czynu z art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.**
- w dniu 13 listopada 2017 roku w T., woj. (...) znieważył umundurowanego funkcjonariusza Policji z KPP T. st. post. K. K. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, w ten sposób, że podczas interwencji policyjnej używał w stosunku do w/w funkcjonariusza słów wulgarnych powszechnie uznawanych za obelżywe, **to jest czynu z art. 226 § 1 k.k.**

Odnośnie czynu polegającego na naruszeniu nietykalności cielesnej pokrzywdzonego, oskarżony **T. R.** uderzając w twarz w okolicę lewego oka K. K. z pięści zrealizował znamiona typu czynu zabronionego określonego w art. 222 § 1 k.k. Uderzenie człowieka w twarz niewątpliwie stanowi naruszenie jego nietykalności cielesnej. Ponadto, należy przyjąć, iż czyn T. R. spełnia znamiona umyślności, gdyż oskarżony wykonując zamach z zaciśniętej pięści skierowany w osobę funkcjonariusza policji, chciał go uderzyć w sposób celowy i świadomy. Nadto, działaniem swym wyczerpał również znamiona art. 157 § 2 k.k., gdyż cios wymierzony w twarz pokrzywdzonego spowodował u niego obrażenia stanowiące naruszenie czynności narządów ciała na okres nie dłuższy niż siedem dni (tak również SA w G. w wyr. z 12.2.2003 r., II AKa 562/02, Apel.-Gd. 2003, Nr 2, poz. 127). Reasumując, w ocenie Sądu oskarżony swoim zachowaniem wobec funkcjonariusza policji zrealizował w całości znamiona przestępstw określonych w art. 222 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k., dlatego też zachodzi między nimi zbieg kumulatywny i w związku z tym ocena prawna czynu oskarżonego obejmuje również art. 11 § 2 k.k.

Odnosząc się do okoliczności popełnienia czynu zabronionego w postaci znieważenia funkcjonariusza publicznego podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, nie budzi wątpliwości, że oskarżony **T. R.** dopuścił się zachowania, które w pełni realizuje znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 226 § 1 k.k. Używając słów wulgarnych powszechnie uznanych za obraźliwe w stosunku do funkcjonariusza policji K. K. w obecności A. G., oskarżony kierował do tegoż policjanta z zamiarem znieważenia go, wiedząc jednocześnie, iż jest to funkcjonariusz policji, zaś stan upojenia alkoholowego nie depenalizuje jego zachowania, pozwalając na przypisanie jego działaniu przymiotu umyślności, wymaganego w ramach znamion ustawowych wyżej wymienionego czynu zabronionego.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala w ocenie Sądu na przyjęcie, że przypisane oskarżonemu **T. R.** czyny miały charakter zawiniony. W ustalonym bowiem stanie faktycznym oskarżony mógł zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które z uwagi na osobowość oskarżonego mogłyby wpływać ograniczająco na możliwość jego zachowania się w sposób zgodny z prawem, czy też okoliczności wyłączające jego winę. W momencie podejmowania przypisanych mu działań przestępnych oskarżony był w pełni poczytalny, a działanie pod wpływem alkoholu, nie wyłączało tej poczytalności, oskarżony wiedział bowiem co czyni i mógł pokierować swoim zachowaniem. Nie występują również inne okoliczności mogące wyłączyć poczytalność oskarżonego. Ponadto, w ocenie Sądu, przypisane oskarżonemu czyny były bezprawne, a stopień ich społecznej szkodliwości był wyższy niż znikomy.

Przy wyborze rodzaju i rozmiaru kar jednostkowych Sąd baczyl, aby były one adekwatne do stopnia winy sprawcy, stopnia społecznej szkodliwości czynów przez niego popełnionych, jak również współmierne do wagi i okoliczności popełnionych czynów oraz do stopnia naruszonych przez oskarżonego dóbr prawnie chronionych. W związku z tym, przy wymiarze oskarżonemu kar jednostkowych, Sąd wziął pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego oraz fakt, że czyny te oskarżony popełnił pod wpływem alkoholu. Jednocześnie na korzyść oskarżonego przemawia fakt przeproszenia pokrzywdzonego K. K..

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do wniosku, że karami adekwatnymi do winy i stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonemu **T. R.** przestępstw będą:

- za czyn opisany w punkcie I wyroku kara 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w punkcie II wyroku kara 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego **T. R.**, obejmującej kary jednostkowe orzeczone za przypisane oskarżonemu występki, Sąd ocenił związek podmiotowo – przedmiotowy zachodzący pomiędzy nimi oraz związek czasowy. Stwierdzić należy, iż przestępstwa zostały popełnione zanim zapadł pierwszy wyrok i łączy je bliski związek czasowy, stosunkowo bliski związek przedmiotowy i tożsamość pokrzywdzonego, a orzeczone kary są tego samego rodzaju. Przemawia to za wymierzeniem kary łącznej przy zastosowaniu zasady częściowej absorpcji. W aspekcie powyższego, Sąd wymierzył oskarżonemu **T. R.** na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. za dokonane przestępstwa łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta, zdaniem Sądu, powstrzyma oskarżonego od popełnienia w przyszłości przestępstw, a w społeczeństwie wzmocni przekonanie o skuteczności udzielonej przez państwo ochrony prawnej.

Sąd wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił w stosunku do **T. R.** na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 69 § 2 k.k., art. 70 § 1 k.k., art. 73§1 k.k. i wyznaczył wobec niego 2 – letni okres próby.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara łączna 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat spełni należycie funkcję represji i ostrzeżenia, że podobna postawa spotyka się zawsze ze zdecydowaną reakcją organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości. Sąd stwierdził, iż w przypadku oskarżonego zasługuje on na dobrodziejstwo instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, wobec postawy oskarżonego, który przeprosił K. K. za jego znieważenie i naruszenie nietykalności cielesnej. W aspekcie powyższego, w ocenie Sądu, wymierzona oskarżonemu kara łączna pozbawienia wolności na wyżej ustalonym poziomie z

warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynów, a także spełni oczekiwane rezultaty wychowawcze i zapobiegawcze, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Czas trwania ustalonego okresu próby stanowić ma natomiast gwarancję gruntownej oceny zasadności pozytywnej prognozy kryminologicznej postawionej oskarżonemu, zaś dla samego oskarżonego – czas niezbędny na zweryfikowanie swojej postawy wobec przestrzegania norm prawa.

Z uwagi na fakt, iż oskarżony **T. R.** popełnił przypisane mu przestępstwa będąc pod wpływem alkoholu, a nadto, ma on problem z przestrzeganiem obowiązujących norm prawnych i społecznych, sąd na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Decyzja ta podyktowana jest potrzebą stałej kontroli umożliwiającej Sądowi wgląd w przebieg okresu próby, ale również ma na celu ułatwienie oskarżonemu przestrzeganie porządku prawnego.

Stosownie do art. 72 § 1 pkt 1 k.k. w celach wychowawczych Sąd zobowiązał oskarżonego do **T. R.** do informowania kuratora na piśmie o przebiegu okresu próby co 3 miesiące od uprawomocnienia się wyroku oraz stosownie do art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego K. K. kwoty 1.000 złotych tytułem zadośćuczynienia. Nałożone na oskarżonego obowiązki w ocenie Sądu skłonią go do zweryfikowania swojej postawy wobec przestrzegania prawa.

W oparciu o art. 624 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd zwolnił oskarżonego **T. R.** od opłaty oraz od poniesionych w sprawie wydatków obciążając nimi Skarb Państwa, mając na względzie jego sytuację osobistą, majątkową i brak dochodów. Bowiem aktualnie T. R. nie pracuje, nie posiada dochodów, albowiem ma problemy zdrowotne i jest na utrzymaniu rodziców, co uzasadnia ocenę, iż uiszczenie opłaty i wydatków sądowych chociażby w części, byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.